

Visitationspredikan, Bollnäs pastorat

16 oktober 2022, 18 söndagen efter trefaldighet, Mark. 10: 17-27.

Söndagens tema: Att lyssna i tro. Visitationens tema: Att förvalta i en föränderlig tid – hållbara vägar för kyrka och samhälle i Bollnäs

”Grattis, du är i Bollnäs!” Så tänkte jag för mig själv när jag i onsdags morse fick bege mig ut på mitt livs första älgjakt. Höstlöven på marken var så där lagom krispiga av nattfrosten. Vid soluppgången glittrade träd Kronorna som om de vore av guld och när Bogårdens jaktlag stämde in i psalmsången blev jorden ännu härligare.

Jag fick sitta på pass tillsammans med kyrkorådets ordförande Tor och dessutom fick jag låna en kommunikationsradio så att jag kunde följa med i jakten. Radion visade sig vara en utmaning. Först behövde jag komma underfund med hur volymknappen fungerade. Sedan gällde det att urskilja vad jägarna sa när de pratade med varandra. Ibland hördes det som sades alldeles utmärkt och det var begripligt också för mig. Ibland sprakade det så mycket i radion att det inte gick att uppfatta orden. Det hände också att jag inte riktigt kunde greppa innebörden av de ord som jag faktiskt kunde urskilja.

Den här söndagens texter har temat ”Att lyssna i tro”. Det finns stora likheter mellan vårt lyssnande i tro och en älgjakt. I vår kommunikation med Gud möter vi ibland samma utmaningar som jag fick erfa i skogarna omkring Iste. Det händer att vi glömmar bort att vi alla har med oss en gudagiven kommunikationsradio i ryggsäcken. Det händer också att vi tycker att det är svårt att slå på den. Ibland begriper vi oss inte alls på volymknappen. Vad är det här egentligen för modell av radio? Gud verkar tala så tyst. Är det Guds röst vi hör eller inbillar vi oss bara att Gud samtalar med oss? Ibland kan det vara svårt att urskilja vad Gud säger eftersom det är så mycket annat brus runt omkring. Vilken frekvens är det egentligen som Gud använder?

Tack och lov är vi inte utelämnade åt vår egen förmåga när vi försöker urskilja och förstå innebörden av Guds kommunikation med oss. Som kyrka och församling samlas vi i en mängd olika konstellationer för att tillsammans lyssna i tro och urskilja vad Gud säger till oss människor idag. Precis som ett jaktlag som regelbundet möts varje morgon och varje år möts också vi vid bestämda tider och platser. Den här veckan sker det inom ramen för en biskopsvisitation.

När det är biskopsvisitation får vi chansen att tillsammans ställa in frekvensen så att vi kan urskilja och uppfatta betydelsen av det som Gud säger till församlingarna här i Bollnäs pastorat i vår föränderliga tid. Precis som ett jaktlag som följer med i jakten och hela tiden är beredda att agera klokt i samspel med varandra behöver också vi prata med varandra och med Gud för att vi ska kunna följa med i och vara en del av Guds handlande här i bygderna. Precis som en jaktledare som delar ut olika pass till dem som ingår i jaktlaget och klargör hur drevet ska gå ger Gud oss människor olika uppgifter. Då och då behöver vi stänga av det störande bruset för att tillsammans lyssna i tro till Gud som vägleder oss i de förvaltarskapsuppdrag som Gud ständigt på nytt anförtrot oss människor.

Det finns en del missuppfattningar kring biskopsvisitationer. En av de allra vanligaste villfarelserna är att de församlingar som ska visiteras bäst kan liknas vid de stackars älgarna i skogen. Precis som älgarna ska församlingarna jagas under en viss tidsperiod av det besökande jaktlaget. Det består i sin tur av mig, kontraktsprosten, notarien och den grupp av

handläggare från stiftskansliet som genomför förvaltningstillsynen. När älgjakten är slut kan älgarna andas ut och livet i skogen kan återgå till det normala.

Den här bilden av en biskopsvisitation stämmer inte överens med verkligheten. I stället är det så att alla vi som är Kristi kyrka ingår i samma jaktlag. Det vi gör under en visitation är att vi tillsammans lyssnar i tro till en och samma jaktledare: Kristus. Idag, när visitationen avslutas, är det min uppgift att sammanfatta det jag uppfattar som det allra viktigaste i det som vi har fått höra från Gud och människor under visitationen.

I torsdags kväll fick alla vi som var med vid Café Existens lyssna till ett mycket viktigt budskap som jag tror kommer från Gud. Café Existens är en programpunkt som ingår i varje biskopsvisitation och här i Bollnäs genomfördes arrangemanget i form av ett offentligt panelsamtal. I panelen ingick kommunalrådet Marie Centerwall, biträdande kommunchef Bosse Wallbäcks, Anders Ringård som är rektor på friskolan Lust & Lära, polisen Helena Sundberg som arbetar med projektet Trygghetens hus, Shida Kinuka Karlsson som arbetar med samma projekt för socialtjänstens räkning och Linda Wallberg som tidigare var anställd av Svenska kyrkan och som numera jobbar i Föreningsalliansen och på Fritidsbanken.

Panelen hade ett tydligt budskap. Alla vi som var på plats i församlingshemmet fick i tro lyssna till en kallelse när panelen samfällt sa: ”Vi vill gärna samverka mer med Svenska kyrkan! Vi önskar se ännu mer av Svenska kyrkan!” Som biskop har jag då och då glädjen att få ta del av sådana inviter men jag har faktiskt aldrig hört önskemålen om samverkan framföras med en sådan emfas och med ett så stort allvar som här i Bollnäs.

När vi ställs inför en utmanande, uppfodrande eller omfattande kallelse är det lätt hänt att vi blir rädda och drar oss undan. Det påminns vi om genom dagens evangelietext. Evangelisten Markus låter oss lyssna till kommunikationen mellan Jesus och en man som vill leva efter Guds vilja. När han får höra vad Jesus vill att han ska göra – utöver allt det goda som han redan gör – mörknar han och går bedrövad därifrån. Att sälja allt han har och ge åt de fattiga för att sedan komma och följa Jesus är en kallelse som han uppfattar som omöjlig att följa.

Hur kan det som först framstår som en oöverstiglig uppgift bli något som vi tillsammans faktiskt klarar av? I torsdagens program för biskopsvisitationen ingick inte bara Café Existens. Jag och några till fick dessutom besöka Föreningsalliansen och Fritidsbanken och där fick vi faktiskt ett svar på den frågan. Föreningsalliansen här i Bollnäs driver ett projekt som heter ”Steget”. Syftet med det projektet är att människor steg för steg ska nå målet att kunna försörja sig själva. Utgångspunkten är att också en stor kamel kan komma igenom ett litet nålsöga om den delas upp i mindre bitar. Det som först framstår som en oöverstiglig uppgift kan med tiden bli en del av ens vardagliga sysselsättning om man tar ett steg i taget.

Efter torsdagens studiebesök har jag funderat över vad som skulle kunna vara ett första steg och ett andra steg när Bollnäs pastorat – efter biskopsvisitationen – följer den kallelse som vi fick lyssna till i tro vid panelsamtalet i torsdags. Jag har kommit fram till att ni själva har gett det bästa svaret på den frågan. När jag har lyssnat till er under de dagar som jag har varit här har jag hört er berätta om ett par steg som ni redan är på väg att ta och som jag tror kommer att leda er i rätt riktning.

Det första steget handlar om försäljning, precis som Jesu ord i dagens evangelietext. Mannen som mötte Jesus klamrade sig fast vid sina ägodelar och det hindrade honom från att följa

Jesus. Vi tillhör en kyrka som äger alldeles för många fastigheter, också här i Bollnäs pastorat. Vårt ägande gör det ibland svårt för oss att följa de uppmaningar som Jesu ger oss när han leder sin kyrka i vår föränderliga tid. Under visitationen har jag förstått att det redan finns en god medvetenhet om detta här i Bollnäs pastorat. Café Existens gav oss en värdefull påminnelse om hur viktigt det är att den medvetenheten också leder till handling. Panelen betonade att det finns fattiga och längtande människor här i Bollnäs som behöver få del av de de himmelska skatter som vi som kyrka har fått förtroendet att förvalta. När ni funderar över hur ni ska använda kyrkans jordiska tillgångar måste omsorgen om dem få vara en ledstjärna.

Det andra steget handlar om att se på varandra med kärlek, precis som Jesus såg på den knäböjande mannen och de förskräckta lärjungarna. ”Att man blir sedd och bekräftad betyder så mycket” sa polisen Helena Sundberg i torsdags. Vid tisdagens studiebesök på friskolan Lust & Lära kunde jag konstatera att den insikten genomsyrade hela verksamheten där och vid de samtal som jag har haft med delar av personalen och med kyrkorådets ordförande har jag förstått att ni som är anställda, förtroendevalda och ideella medarbetare här i Bollnäs pastorat också är ovanligt bra på att se på varandra med kärlek. Det andra steg som ni längtar efter att få ta innebär att ännu fler människor ska få chansen att se på er och församlingslivet här med den kärlek som ni redan visar och bärs av. De som framför allt ska få upp ögonen för allt det goda som ni förvaltar här i Bollnäs är nya medarbetare som vill söka sig hit.

Under visitationen har jag då och då lanserat idén att vi skulle spela in en reklamfilm för att marknadsföra lediga tjänster i Bollnäs pastorat. I filmen skulle ni få berätta om er kärlek till församlingslivet här på samma naturliga sätt som ni har gjort i samtalen med mig. De flesta av oss som var samlade vid Café Existens inser att ni behöver rekrytera ytterligare medarbetare om ni ska kunna bygga ut samarbetet med skolan, kommunen, socialtjänsten, polisen och föreningslivet på det sätt som panelen önskade. Ni behöver också ytterligare medarbetare om ni ska kunna utveckla det differentierade gudstjänstliv och det rika musikliv i församlingens regi som ni redan har och som ni har berättat för mig att ni också längtar efter och eftersträvar.

När lärjungarna lyssnade till samtalet mellan Jesus och den rike mannen blev de förskräckta och undrade vem som skulle kunna bli räddad. Några av oss som hörde samtalet mellan panelens deltagare vid Café Existens ställde nog liknande frågor. Var kan vi hitta medarbetare som har rätt kompetens och inställning för att kunna leda och initiera alla de samverkansprojekt som panelen efterfrågade? Och hur ska vi kunna finansiera detta arbete? Kanske ställde några av oss också sådana frågor som jag tror att den rike mannen ställde tyst för sig själv när han gick därifrån. Spelar allt det goda som jag redan har gjort och som jag dagligen fortsätter att göra inte någon roll? Har detta inget värde för Gud och människor?

Jag tror att sådana frågor är felställda. Det handlar inte om ett antingen eller. Det handlar om ett både och, om samma sak på ett nytt sätt. Polisen Helena och Shida från Socialtjänsten talar om och arbetar med Trygghetens hus. Om vi tänker efter inser vi att det är en välfunnen beskrivning av kyrkan. Kyrkan är evighetens trygga hus redan här i tiden. Föreningsalliansen och Fritidsbanken arbetar med projektet Förskola på tur. Kyrkans liv kan också beskrivas som en förskola på tur. Vi är på utflykt tillsammans med Gud. Under färden förbereder vi oss för och skolas in i Guds rike. På friskolan Lust & Lära står personlig utveckling på schemat. Det ägnar vi oss också åt här i kyrkan. Vi låter Kristus forma oss till dem som Gud vill att vi ska vara. De önskemål om en utökad samverkan som panelen framförde vid torsdagskvällens Café Existens innefattas redan i kyrkans grundläggande uppdrag och om det är Guds kallelse som ni hör i det som sades av panelen i torsdags, då är det ni hör inte bara en kallelse utan

också ett löfte. När Gud kallar oss till en uppgift gör Gud det också möjligt för oss att genomföra den.